

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Z-Group Steel Holding, a. s.**, se sídlem Veselí nad Moravou, Kollárova 1229, zastoupeného Mgr. Tomášem Šmucrem, advokátem se sídlem Doubravka, V Malé Doubravce 1242/27, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, **za účasti: I.** Obce Dobřív, se sídlem Dobřív 305, zastoupené Mgr. Ing. Jiřím Vogeltanzem, advokátem se sídlem Plzeň, Veverkova 1, **II.** Města Hrádek, se sídlem Hrádek, 8. května 270, ve věci kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2014, č. j. 30 A 29/2012 - 115, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 30 A 29/2012 - 115 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2012, č. j. 108/520/12, 11210/ENV/12, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) o změně č. 2 integrovaného povolení ze dne 21. 12. 2011, č. j. ŽP/6260/11, a toto rozhodnutí potvrdil. Naposledy uvedeným rozhodnutím krajského úřadu bylo, na podkladě oznámení změny provozu ze dne 25. 5. 2011, podle § 16 odst. 1 písm. b) a § 19a odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, změněno rozhodnutí tohoto úřadu ze dne 14. 3. 2008, č. j. ŽP/3608/08 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 30. 10. 2008, č. j. ŽP/12209/08, a změny č. 1, vydané dne 20. 7. 2009 pod č. j. ŽP/8225/09), kterým bylo ve prospěch právního předchůdce žalobce - společnosti *Železářny Veselí a. s.* vydáno integrované povolení k provozu zařízení „*Železářny Hrádek a. s. – Výroba oceli a zpracování oceli válcováním za tepla*“. Změna integrovaného povolení spočívala ve zrušení jeho kapitoly 1.2.2. s názvem „*Odběr podzemních vod*“ a v navazujícím přecíslování následujících kapitol.

Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v rámci které zároveň požádal Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku. Svou žádost odůvodňuje tím, že účinky rozhodnutí žalovaného vedly k ukončení dosud nepřetržitě trvajících bezúplatného zásobování průmyslového areálu stěžovatele na adrese *Nová Hut', Rokycanská 204* (dále též jen „závod“) pitnou vodou, vedenou vodovodem ze studní v k. ú. Pavlovsko. Vzniklý stav přiměl stěžovatele zajistit odběr pitné vody pro svůj závod z veřejného vodovodu města Hrádek. Toto alternativní zásobování pitnou vodou je však úplatné, a to za cenu stanovenou provozovatelem zmíněného vodovodu (Vodohospodářská společnost Sokolov,

s. r. o.). Tato skutečnost bude mít podstatný dopad na hospodaření stěžovatele, a to měrou, která přímo ohrožuje provozování závodu. Přiznáním odkladného účinku by přitom nevznikla žádná újma ani žalovanému, ani osobám zúčastněným na řízení, neboť obyvatelé části obce Dobřív - Pavlovsko nepřetržitě byli (a nadále jsou) zásobováni pitnou vodou z těchto studní. Přiznání odkladného účinku není rovněž v rozporu s důležitým veřejným zájmem (jímž je právě zásobování obyvatelstva části obce Dobřív - Pavlovsko pitnou vodou).

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil v tom smyslu, že nemá žádných námitek, pro které by tomuto návrhu nemohlo být vyhověno.

S ohledem na obsah návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a na specifické okolnosti souzené věci, dal Nejvyšší správní soud příležitost předestřít své stanovisko také osobám zúčastněným na řízení. Ve stanovené lhůtě obdržel vyjádření osoby zúčastněné na řízení I. (obce Dobřív). Ta v jeho úvodu shrnula, že spor o vlastnictví k tzv. „vodovodu Pavlovsko“ byl již definitivně rozsouzen obecnými soudy, a to v její prospěch. Výsledek tohoto sporu se pak odrazil ve změně integrovaného povolení, jež je nyní předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Logicky navazujícím krokem pak bylo vydání (nyní již pravomocného) povolení odběru vody v k. ú. Pavlovsko zúčastněné osobě pro veřejnou potřebu. V současné době je tedy držitelem pravomocného povolení k odběru podzemní vody osoba zúčastněná na řízení I. jako vlastník vrtů a vodovodu; konkurující povolení, které svědčilo stěžovateli, je zrušeno. Krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek na základě argumentu stěžovatele, že úhrada nákladů za pitnou vodu (kterou dosud čerpal bezplatně) by pro stěžovatele představovaly významnou finanční zátěž. Krajský soud tedy, i přesto, že žalobu nakonec zamítl, chránil ekonomický zájem stěžovatele neplatit za komoditu, za kterou se v ekonomickém prostředí běžně platí. Osoba zúčastněná na řízení I. připouští, že takový přístup má své opodstatnění, je-li pojat jako opatření časově omezené, jehož smyslem je předejít náhlé změně ekonomického prostředí, v němž se dosud stěžovatel nacházel, a dát mu prostor pro adaptaci. Trval-li však odkladný účinek žaloby po více než rok, stěží lze nalézt oporu pro závěr, že by měl být opakován, a to mj. i proto, že rozsudek ve sporu o vlastnictví byl vynesen již před čtyřmi roky. V roce 2011 navíc činily tržby stěžovatele přes 3,2 mld. Kč (viz Výroční zpráva za rok 2011, dostupná z www.justice.cz), a proto argumentace o ohrožení jeho hospodářské stability placením za odebíranou vodu působí poněkud přehnaně. Osoba zúčastněná na řízení I. připomíná, že finanční prostředky, před jejichž vynakládáním by měl být stěžovatel chráněn a které by šetřil, budou chybět osobám, které by jinak stěžovateli vodu dodávaly (tj. provozovateli vodovodu v obci Hrádek i samotné osobě zúčastněné na řízení I.). Další otázkou je, zda počínání stěžovatele nesměruje k neoprávněnému odběru vody z vodovodu (§ 10 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů). Osoba zúčastněná na řízení I. proto usiluje o ochranu před nezákonnými zásahy jinou osobou do jejího vlastnického práva a rovněž o takové nakládání se zdrojem vody, které nepovede k jeho přetěžování a ohrožování jeho budoucí využitelnosti.

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení I. a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem

pokračování

zrušeno; tyto důsledky pak z povahy věci dopadají i na správní rozhodnutí, proti němuž žaloba směřovala. Tento postup proto musí být vyhrazen pro výjimečné případy.

Podle nyní účinného znění ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání možné *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele jako důsledek nepřiznání odkladného účinku žaloby, by byla nepoměrně větší případně újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese břemeno tvrzení a očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má.

Nejvyššímu správnímu soudu z návrhu na přiznání odkladného účinku vyplývá, že újma, která stěžovateli hrozí, spočívá v ohrožení provozu jednoho z jeho závodů, přičemž primární příčinou tohoto ohrožení má být navýšení nákladů na odběr pitné vody, neboť tu stěžovatel až do právní moci rozhodnutí žalovaného (respektive do právní moci rozsudku krajského soudu napadeného nyní kasační stížností) odebíral bezplatně ze studní v k. ú. Pavlovsko. Jakkoli je tedy z návrhu bez potíží seznatelné, že újma, která má stěžovateli hrozit, má ryze ekonomický charakter, intenzitu této újmy nelze objektivně posoudit bez znalosti výše nákladů na alternativní odběr pitné vody. Absenci tohoto pro věc podstatného údaje v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nicméně bylo možné překlenout i bez toho, že by zdejší soud musel stěžovatele za tímto účelem vyzývat k doplnění jeho návrhu. Z předloženého spisu krajského soudu totiž vyplynulo, že stěžovatel již v řízení před krajským soudem usiloval o odkladný účinek žaloby, díky němuž by byly dočasně sistovány účinky rozhodnutí žalovaného, a na výzvu krajského soudu vyčíslil náklady za alternativní odběr vody z veřejného vodovodu města Hrádek (respektive Vodohospodářské společnosti Sokolov, s. r. o.) na 3.209.700 Kč ročně a doložil je kopií smlouvy o dodávce vody ze dne 26. 2. 2009, č. 20025281/0. K takto podanému vyčíslení nákladů stěžovatel v řízení před krajským soudem dodal, že pokud by navzdory rozhodnutí žalovaného pokračoval v odběru vody ze studní v k. ú. Pavlovsko, mohl by být sankcionován pokutou až do výše 7 mil. Kč.

I přes časový odstup od okamžiku, kdy k vyčíslení nákladů na odběr pitné vody došlo (2. 7. 2012), není důvod se domnívat, že by se tyto náklady nyní měly podstatně lišit; proto Nejvyšší správní soud vychází z předpokladu, že z nich lze (s jistou mírou tolerance) podpůrně vyjít i při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti. Skutečnost, že zdejší soud akceptoval výši tvrzené újmy stěžovatele tak, jak vyplynula v řízení před krajským soudem, přesto bez dalšího nevede k následování procesního postupu krajského soudu, který tuto újmu zhodnotil jako „*těžko kompenzovatelnou*“ a s přihlédnutím k absenci námitek ze strany žalovaného usnesením ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 A 29/2012 - 70, žalobě odkladný účinek přiznal.

Nejvyšší správní soud má především za to, že souhlas žalovaného s přiznáním odkladného účinku žalobě automaticky nepredikuje splnění podmínek předpokládaných ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s. Vedle toho dospěl v dané konkrétní věci k závěru, že je na místě zjistit spíše stanovisko osob zúčastněných na řízení, neboť právě ony (a nikoli žalovaný, který je za běžných okolností jediným subjektem, který se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjadřuje) by mohly být „jinými osobami“, jimž může přiznáním odkladného účinku újma vzniknout. Osoba zúčastněná na řízení I. ostatně této možnosti využila a zdejšímu soudu sdělila mj. to, že finanční prostředky, před jejichž vynakládáním má být stěžovatel chráněn a které by mohl ušetřit, budou chybět subjektům, které by jinak stěžovateli pitnou vodu dodávaly.

Právě tato část vyjádření osoby zúčastněné na řízení I. vede zdejší soud k úvaze, zda pojem „újma“, ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., pokrývá nejen situaci, kdy určité osobě hrozí zmenšení majetku či úbytek finančních prostředků (újma v užším smyslu), ale rovněž situaci, kdy se tvrzená újma zakládá na tom, že tato osoba nedosáhla opodstatněně předpokládaných výnosů ze svého majetku či provozované činnosti (újma v širším smyslu). Dospěl přitom k závěru, že nic nebrání tomu, aby byl pojem *újmy* pojímán extenzivněji, a to ve smyslu posledně uvedeném.

Nahlíží-li potom Nejvyšší správní soud touto optikou na návrh stěžovatele, v kontextu vyjádření osoby zúčastněné na řízení I., dospívá k závěru, že zde prokazatelně existují minimálně dvě od stěžovatele odlišné osoby, jimž může v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout újma, a to osoba zúčastněná na řízení I. (jejíž vlastnické právo k souboru nemovitých věcí „*vodovod Pavlovsko*“, potažmo právo využívání zdrojů pitné vody v témže katastrálním území bylo v řízení před soudy s definitivní platností potvrzeno), a dále Vodohospodářská společnost Sokolov, s. r. o., která by jinak stěžovateli pitnou vodu úplatně dodávala. Nezbyvá tedy než porovnat velikost újmy, která v důsledku nepřiznání odkladného účinku hrozí stěžovateli, s újmou, která by mohla těmto osobám vzniknout, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán byl.

Ačkoli náklady za odběr pitné vody (odvíjející se od její ceny tak, jak byla ujednána ve smlouvě o dodávce vody ze dne 26. 2. 2009, č. 20025281/0) mohou být bez potíží východiskem pro vyčíslení újmy, která hrozí stěžovateli, vyčíslení potenciální újmy na straně Vodohospodářské společnosti Sokolov, s. r. o. je poněkud komplikovanější. Cena za odebranou pitnou vodu uhrazená stěžovatelem bude pro tuto společnost bezesporu příjmem, zda ale z této transakce dosáhne též nějakých výnosů (případně zisku) a v jaké výši, je odvislé od celé řady proměnných, které zdejšímu soudu známy nejsou. S jistotou lze konstatovat pouze to, že pro Vodohospodářskou společnost Sokolov, s. r. o. představuje nerealizovaná smlouva o dodávce pitné vody stěžovateli minimálně ušlou obchodní příležitost, avšak stavět rovnítko mezi cenou za pitnou vodu zaplacenou jí stěžovatelem a ušlým výnosem (ziskem) z této obchodní transakce, zcela jistě možné není.

Srovnání újmy, která údajně hrozí stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, s újmou hrozící osobě zúčastněné na řízení I., je ještě obtížnější než v předchozím případě, a to zejména proto, že tato osoba ve svém vyjádření ani v hrubých rysech výši této potenciální újmy nekonkretizovala. Z jejího vyjádření je sice patrné, že i jí v důsledku připuštění možnosti dalšího odebírání vody ze studní v k. ú. Pavlovsko stěžovatelem může vzniknout újma přinejmenším ve smyslu ušlého zisku za komoditu, jež v běžných obchodních vztazích zpravidla bezúplatně dodávána není, avšak není zcela zřetelné, jakým způsobem a do jaké míry osoba zúčastněná na řízení I. z titulu svého vlastnictví k tzv. „*vodovodu Pavlovsko*“ ekonomicky participuje či jinak těží ze smluvního vztahu mezi stěžovatelem a Vodohospodářskou společností Sokolov, s. r. o., tedy zda by z uzavření smlouvy mezi uvedenými stranami měla nějaký prospěch. Nejvyšší správní

pokračování

soud v případě osoby zúčastněné na řízení I. akcentuje spíše imateriální aspekt hrozící újmy, který souvisí s jedním ze základních pilířů právního státu, a to s nedotknutelností vlastnictví (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Při vědomí ochrany, kterou vlastnickému právu citovaný článek přiznává, nelze ustoupit od imperativu minimalizace zásahů do něj, tedy intervenci osoby od vlastníka odlišné připustit jedině z ústavně legitimních důvodů, v nezbytně nutné míře a nejšetřenějším z možných způsobů.

Z výše uvedených důvodů (a i přes zmíněné výhrady) proto platí, že oba jmenované subjekty lze nejen v obecné, ale i zcela konkrétní rovině, pokládat za *jinou osobu, jíž může přiznáním odkladného účinku vzniknout újma*. Újma, která jim přiznáním odkladného účinku hrozí, sice podle všeho pravděpodobně nedosahuje výše a intenzity újmy, která by vznikla stěžovateli bezprostředním výkonem a účinky rozhodnutí žalovaného, přesto však Nejvyšší správní soud nepovažuje za prokazané, že újma hrozící stěžovateli je oproti újmě hrozící těmto osobám nepoměrně větší.

Za takovou *nepoměrně větší újmu* by zcela jistě bylo možné považovat ukončení provozu závodu, o němž stěžovatel ve svém návrhu hovoří. K tomu však Nejvyšší správní soud uvádí, že ač není pochyb o tom, že se nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti stěžovateli navýší náklady na provozní činnost, stěžovatel (ani po zohlednění údajů vyplývajících ze spisu krajského soudu) dostatečně důkazně nepodpořil své tvrzení, že právě toto navýšení může mít za následek likvidaci části jeho podnikání (respektive být alespoň jeho podstatnou příčinou). Stěžovatel je (alespoň soudě podle veřejně dostupných údajů z Obchodního rejstříku) dlouhodobě etablovanou obchodní společností, jejíž základní kapitál převyšuje 900 mil. Kč a která se podílí na základním kapitálu dalších obchodních společností. Z výroční zprávy za rok 2011 vyplývá, že se kromě hutní výroby, podnikání v silniční dopravě a budování solárních elektráren zaměřuje primárně na výrobu válcované oceli a ocelových ingotů. Z řádku B *Výkazu zisku a ztráty* za rok 2011 vyplývá, že výkonová spotřeba stěžovatele se pohybuje kolem cca 2,9 mld. Kč, *cash-flow* z provozní činnosti před zdaněním a mimořádnými položkami je vykázána v hodnotě 358 mil. Kč. Konečně, v roce 2011 dosáhl stěžovatel zisk cca 1 mil. Kč, nicméně použil ho na úhradu ztráty z let předchozích (která v souhrnu činí cca 138 mil. Kč). S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že hospodaření stěžovatele sice má v posledních letech spíše ztrátovou tendenci, kterou nárůst nákladů za pitnou vodu nepochybně prohloubí, navzdory tomu (s ohledem na řády, v nichž se ekonomická činnost stěžovatele realizuje) je zřejmé, že zvýšení nákladů v řádu jednotek milionů nemůže mít pro hospodaření stěžovatele rozhodující vliv, neboť v relaci k jeho nákladům jako celku jde o položku spíše marginální, kterou lze kompenzovat jinak. Omezení (části) hospodářské činnosti či dokonce její (částečná) likvidace bezpochyby představuje nejen pro stěžovatele, ale pro jakýkoli podnikatelský subjekt mimořádně citelnou újmu, nicméně pro závěr o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být prokázáno, že takový následek navrhovateli skutečně bezprostředně a v přímé souvislosti s výkonem správního rozhodnutí hrozí. Vyvíjí-li však stěžovatel již několik let svoji hospodářskou činnost navzdory tomu, že se dlouhodobě pohybuje na hranici ziskovosti, pak samotný fakt, že v důsledku úplatného odběru pitné vody dojde ke zvýšení části provozních nákladů a potažmo ke vzniku (prohloubení) ztráty, nemůže zdejší soud izolovaně pojmout za kauzální příčinu, pro kterou někdy v budoucnu může dojít k omezení nebo dokonce likvidaci (části) stěžovatelova podnikání.

Vedle toho lze osobě zúčastněné na řízení I. přisvědčit v názoru, že sistace účinků správního rozhodnutí měla své opodstatnění v době, kdy stěžovatel čelil změně ekonomických poměrů souvisejících se sporem o vlastnictví k „*vodovodu Pavlovsko*“, nicméně nejpozději od prosince roku 2012, kdy byl tento spor s konečnou platností rozsouzen (tedy v tuto chvíli po téměř roce a půl), nemohl oprávněně ignorovat (a evidentně také neignoroval), fakt že zásobování areálu pitnou vodou bude do budoucna nucen řešit z jiných zdrojů a s největší

pravděpodobností za úplatu; o přibližné výši této úplaty měl nepochybně povědomost již v roce 2009 (viz smlouva o dodávce vody ze dne 26. 2. 2009, č. 20025281/0). Uplynulá doba se Nejvyššímu správnímu soudu (i s přihlédnutím k relativní výši těchto nákladů, o níž pojednal výše) jeví jako dostačující k tomu, aby stěžovatel naplánoval a modifikoval svou budoucí hospodářskou strategii a investice tak, aby směřovaly alespoň k udržení stávajícího stavu jeho podnikání.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá než konstatovat, že stěžovatel stran první podmínky stanovené zákonem pro přiznání odkladného účinku neunesl své důkazní břemeno. I přes snahu zdejšího soudu překlenout deficity posuzovaného návrhu nebylo prokázáno, že újma, která stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti hrozí, je nepoměrně větší než újma jiných osob, bude-li jeho návrhu vyhověno. Stěžovatel nevyužil ani možnosti odstranit vady svého návrhu ve lhůtě podle § 106 odst. 3 s. ř. s., společně s odstraněním vad samotné kasační stížnosti. Při rozhodování o návrhu na odkladný účinek přitom není prostor pro vypracování podrobných finančních a ekonomických analýz, a tím spíše ne ve lhůtě podle § 73 odst. 4 s. ř. s., a proto neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního nutně stíhá toho, kdo o přiznání odkladného účinku požádal.

Při vědomí, že obě podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být splněny kumulativně, a za situace, kdy jedna podmínka pro přiznání odkladného účinku očividně naplněna není, je již bezpředmětné zabývat se druhým kritériem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy zkoumat, zda by přiznání odkladného účinku nekolidovalo s důležitým veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu